

since 1930 8% a další splátky v šesti 5% měsíčních lhůtách a že zaplatil řádně splátky dne 3. prosince 1930 a 3. března 1931, avšak při ústním jednání připustil, že první splátku dne 3. prosince 1930 splatnou zaplatil teprve po upomínce žalovaného ze dne 19. prosince 1930, totiž dne 22. prosince 1930, když mu již bylo oznámeno, že žalovaný uplatňuje ztrátu lhůt a obživnutí pohledávky, a tu teprve, když žalovaný tvrdil, že nešlo o omyl, nýbrž o nedbalost, přednesl žalobce, že onemocněl v listopadu 1930 a ležel celou dobu až do vánoc v posteli v horečce, nemohl dbáti svých povinností a že jakmile došla upomínka, byla ihned splatná lhůta řádně zaplacená, a že jde o okolnost omluvitelnou. Správně uvedl odvolací soud, že tyto nové teprve při ústním jednání přednesené námitky žalobcovy jsou vyloučeny ve smyslu § 35 třetí odstavce ex. ř., poněvadž nebyly uplatněny již v žalobě. Nejde tu zřejmě pouze o provedení námitky v žalobě uplatňované, když žalobce v žalobě tvrdil, že první splátku řádně zaplatil, a pak, když musil doznati, že to nebylo pravda, teprve omlouval opožděné placení a se snažil dovoditi, že i placení omluvitelně opožděné je placení řádné. Jde tu o námitku novou, opřenou o nové skutečnosti, kterou vzhledem k výslovnému ustanovení zákona jest považovati za vyloučenou, ana nebyla již v žalobě uplatněna.

Čís. 12472.

Rozhoduje o návrhu na zrušení exekuce na užitky nemovitosti, ježto na ni jest vedena exekuce vnucenou správou, mohl exekuční soud přihlížeti k tomu, že exekuce vnucenou správou byla v době rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce již právoplatně zrušena.

(Rozh. ze dne 25. března 1933, R II 32/33.)

Dlužník navrhl zrušení exekuce vedené na pohledávky nájemného, ježto jest na nemovitosti vedena exekuce vnucenou správou. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud exekuci zrušil. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuce, jejíž zrušení se povinní domáhají, byla sice právoplatně povolena proti předpisu § 103 první odstavce ex. ř., než v době podání návrhu na zrušení této exekuce byla vnucená správa nemovitostí, která znemožňovala vedení exekuce na užitky těchto nemovitostí jiným způsobem než vnucenou správou, již právoplatně zrušena. Právem přihlížel exekuční soud rozhoduje o návrhu na zrušení exekuce k nynějšímu stavu věci bez ohledu na to, že předcházející povolení této exekuce bylo protizákonné, neboť nešlo o nezhojitelnou zmatečnost, ježto předpisem § 103 první odstavce ex. ř. má býti chráněn vnucený správce proti zásahům dlužníka a třetích osob, pokud jde o výtěžky nemovi-

tostí, jež jsou ve vnučené správě (§ 99 odstavec první, 109 ex. ř. zpr. výb. str. 22 mat. II str. 27). Zrušením vnučené správy toto ohrožení vnučeného správce pominulo.

Čís. 12473.

Odevzdáním dlužných peněz výkonnému orgánu při výkonu jeho úřední působnosti bylo zaplacenó vymáhajícímu věřiteli, třebaže výkonný orgán nedal dlužníku stvrzenku a nezapsal placení do exekučního spisu.

Neodevzdal-li výkonný orgán přijaté peníze vymáhajícímu věřiteli, jest poškozenou stranou vymáhající věřitel, nikoliv dlužník, jenž nebyl povinen vymáhajícímu věřiteli dluh znovu zaplatiti. Učinil-li tak přece, zaplatil nedluh na vlastní vrub a nemůže se domáhati (podle syndikátního zákona) náhrady škody, vzešlé mu tímto druhým placením, na výkonném orgánu ani na státu.

(Rozh. ze dne 27. března 1933, Co II 3/32.)

Žalobce zaplatil při výkonu exekuce J-ovi 929 Kč, jež však J. vymáhajícímu věřiteli (firmě P.) neodvedl. Žalobce zaplatil pak oněch 929 Kč firmě P. přímo a domáhal se jich náhrady syndikátní žalobou na československém státu a na J-ovi. Procesní soud prvního stálice (vrchní soud v Brně) uznal podle žaloby. Důvody: Podle §§ 1, 4 odst. (2) zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák. ručí žalovaný erár za škodu, která vznikla žalobci tím, že žalovaný J. peníze, které od žalobce převzal, firmě P., vymáhající věřitelce, neodvedl, takže žalobce byl nucen tento dluh ještě jednou zaplatiti. Namítka žalované strany, že si žalobce škodu sám zavinil zaplativ pohledávku již zaplacenou, není opodstatněna. Neboť pohledávku vymáhající strany nelze uznati za zaplacenou již odevzdáním peněz soudnímu vykonavateli, nýbrž teprve tehdy, když soudní vykonavatel při tom postupoval podle předpisů exekučního řádu. V tomto směru přichází v úvahu ustanovení § 25 ex. ř. a instrukce pro výkonné orgány, oddíl I. §§ 20, 21, 22 a 37, podle kterých musí výkonný orgán dlužníku vydati řádnou kvitanci a zaplacení poznamenati též v exekučním spisu. V souzeném případě však se tak nestalo, takže dlužník neměl vůbec důkaz o tom, že pohledávka vymáhajícího věřitele zaplacením zanikla, a nelze dlužníku přiřítati za zavinění, že pohledávku, jejíž zaplacení nemohl dokázati, vyplatil ještě jednou svému věřiteli. Poněvadž výkonný orgán není jen zmocněncem vymáhajícího věřitele, nýbrž soudním zřízencem, nemůže žalovaný erár namítati zaplacení pohledávky vymáhajícímu věřiteli, nebyly-li výkonným orgánem peníze od dlužníka převzaté podle zákonitých předpisů vymáhajícímu věřiteli odvedeny. Tím, že žalobce později zaplatil pohledávku svého věřitele přímo, odpadl právní důvod pro žalovaný erár peníze, které výkonným orgánem byly